

Yaşamın Yarısı

– Süvari İzci · 13 Kasım 2011

Askerliğin ilk günleriydi. Karmakarışık duygular içerisinde sevdikleriyle vedalaşmış hüzünlü bakışlarını kalbinin derinliklerine gömerek, mutlu ve neşeli görünme edasıyla gayret etmişti.

Dün gibiydi. Adımları geri geri gitse de, bir anda kendini omuzlarda bulmuş " En büyük asker bizim asker" haykırışlarıyla ayakları yerden kesilmişti. Gözler nemli, yürekler buruktu. Sevdiklerinin özlemi daha şimdiden başlamıştı.

Uzun bir yolculuktan sonra askerlik yapacağı ile gelmiş, bir kaç saatlik dinlenmeden sonra, birliğine teslim olmuştu. Yarı ürkek adımlarla içeri girmiş ve işlemlerin tamamlanmasını beklemişti. Tüm bunlardan üç beş gün sonraydı. Sevdiklerinin özlemi benliğini sararken, sıkıntılı zamanlarının en büyük yardımcısı olan kitaplarına sarıldı. Çantasına sıkıştırdığı bir kaç kitap arasından zaman zaman baktığı " Dünya Edebiyatından Seçme Öyküler" kitabını eline aldı. Yatağına uzanıp, odanın loş aydınlığında kitabın sayfalarını aralamaya başladı.

Bazen olur ki, kaderin yaşantınızda size yol gösterdiğine şahit olursunuz. Doğru ya da yanlış belki farkedilmez ama o an ki ruh dünyanıza hitap eden öyle ipuçlarıyla karşılaşsınız ki, ilahi bir kudretin size rehberlik yaptığına inanırsınız.

Aynen böyle olmuştu. Kitabı araladığında karşısına çıkan ilk öykü Alman bir yazarın kaleme aldığı "Fırar" adlı öyküydü. Öyküyü okurken kahramanın ruh dünyasının kendisiyle ne kadar uyduğunu farketdi. Bu kısa öykünün her kelimesi kendisinden bahsediyor gibiydi. Öykünün sonunda kahramanın fırası, aklını ve duygularını allak bullak etmişti. Sıkıntı ve özlemle ilerleyen bu günlerin çaresi ellerinde kitapta diye düşündü. Kitabı kapattı ve düşünmeye başladı.

Aradan az bir zaman geçmişti ki, kapıdan içeriye bir gölge süzüldü. Yavaş ve sessiz adımlarla yatağının başına geçip, zafer abidesi olan kitabı yastığının altından aldı. Kudret kalemi ona yol gösteriyor inancındaydı. Elleri gayri ihtiyari zafere giden yolda rehberi olan öyküyü araladı. Eşsiz bir tablo gibi sayfaları seyretti ve kader çizgisinin doğru okunmasına dair olan inancının pekişmemeğine yol açan hareketi yaptı. Sayfayı çevirdi. Bir sonraki öykünün başlığı " Bekle Biraz Yakında'ydı". Olduğu yerde adeta çakıldı kaldı. Gözleri hayretle büyümüş, kaderin bu ince oyunu karşısında hayrete düşmüştü. Hazırladığı çanta kapı ağzında beklerken, o gayri ihtiyari kendini öyküyü okurken buldu. Öykü şöyle başlıyordu.

" Çünkü yaşamının yarısını asker beklemekle geçirir."